

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 236/2021
20.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, судије Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца Begović Commerce доо Нови Сад, Земљане ћуприје бр. 12, чији је пуномоћник Мирна Вујовић, адвокат у ..., ул. ... бр. ..., против туженог Sogelease Србије доо Београд, који сада послује под пословним именом OTP Leasing Србија ДД Београд, Булевар Зорана Ђинђића бр. 5а/б, ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 3171/19 од 17.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 20. маја 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 3171/19 од 17.12.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 3171/19 од 17.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 307/2019 од 20.03.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је ништава одредба члана 3. став 6. алинеја 2. Уговора о финансијском лизингу бр. ... од 27.10.2016. године, закљученог између тужиоца и туженог, а која гласи „трошкови обраде лизинга уговора износе 576,00 евра“. У ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 71.458,39 динара са законском затезном каматом од 27.10.2016. године до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 12Пж 3171/19 од 17.12.2020. године одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони

суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди ништавост одредбе уговора о финансијском лизингу којим је предвиђен трошак обраде уговора о лизингу у вредности од 576 евра, а који пада на терет тужиоца. Такође, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени, као последицу ништавости такве уговорне одредбе, исплати износ од 71.458,39 динара. Нижестепени судови утврђују да уговарање трошкова обраде лизинг уговора није супротно императивним прописима, те да је тужени имао право да ове трошкове определи и наплати на начин како је то одређено у уговору.

Полазећи од садржине тражене правне заштите, начина одлучивања и разлога на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да ревизија тужиоца изјављена у смислу члана 404. Закона о парничном поступку није дозвољена, јер нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права од значаја за одлуку о тужбеним захтевима.

Ревидент није указао на другачију судску праксу, изражену у правноснажним пресудама или пресудама Врховног касационог суда, у споровима са идентичним или битно сличним чињениним стањем, у којима се постављају иста спорна правна питања.

Позивање тужиоца на одлуке нижестепених судова којима је одлучено о дозвољености уговарања наплате трошкове обраде захтева код уговора о кредиту, а према којима су такве уговорне одредбе ништаве, не могу се сматрати релевантном судском праксом и у овом предмету, имајући у виду на различиту чињенично правну ситуацију поводом које се води конкретан спор. Облигациони однос поводом уговора о финансијском лизингу уређен је посебним законима и подзаконским актима у односу на уговор о кредиту, па се стога ова два уговора (о лизингу и кредиту) не могу подвести под исти нормативни оквир, нити чине идентичну чињенично правну ситуацију у односу на коју се посматра уједначеност судске праксе. Из наведених разлога, одлуке нижестепених судова на које се позива ревидент нису релевантне за испитивање уједначености судске праксе поводом конкретног правног питања.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, па је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба у предметном спору поднета је дана 21.06.2018. године. Првостепена пресуда донета је 20.03.2019. године, а другостепена 17.12.2020. године.

Према одредби члана 485. Закона о парничном поступку ревизија није дозвољена у привредним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је вредност предмета спора 71.458,39 динара, који новчани износ очигледно не прелази прописани цензус у износу динарске противвредности 100.000 евра, за одлучивање по ревизији, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају изјављена ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом овог решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић